

Приятели под наем

Емилия Павлова

Беше тежък следобед, горещ и сух като прегорял хляб. Жегата се стелеше върху града като жива плът, стоварваше се върху плещите на крехката жена, която стоеше на тротоара, и затягаше все повече възела около врата ѝ.

Жената държеше табелка с надпис. Оглеждаше се постоянно, но около храм-памятника нямаше жива душа. Хвърли жаден поглед към градинката отсреща. В средата ѝ имаше чешмичка, а под дебелия сенки – пейки. Колко пъти беше ходила там да плаче. Свиваше се на най-крайната пейка, гледаше към църквата, молеше се и плачеше.

Всичко започна и свърши в онзи ден, когато телефонът ѝ звънна и само за един миг тя престана да бъде студентката по история с безброй мечти и вяра в собственото си бъдеще и се превърна в старица, прегърбена до земята от товара, който се строполи на плещите ѝ.

Животът често се катурваше от идеалния коловоз, който взорът следваше далеч напред, и преобръщаше всичко. Закриваше картината и на човек му оставаха два ва-

рианта: или да тръгне от там, откъдето е паднал, в напълно противоположна посока, търсейки нов път, или да се върти и да търси предишния, пропилявайки понякога години в лутане.

Нейният коловоз отдавна беше слял контурите си с равната земя. Нямаше го и никога повече нямаше да го има. Трябваше да тръгне по друг път или да остане на същото място. И тя остана. С години.

Опитваше се да се плъзга по течението, без да се страхува от тинята, в която плуваше. Инстинктът ѝ за самосъхранение отдавна беше притъпен и забутан някъде дълбоко в хилядите чекмеджета, пазещи чувствата ѝ непокътнати за някой хубав ден, в който можеше да ги пусне отново на свобода.

Беше красива, нежна, млада жена, в чиито очи се оглеждаше старостта. И сега, както беше свикнала, понасяше стоически жегата и не помръдна сантиметър от мястото си. Беше калена да не отстъпва. Всеки друг на нейно място би се пораздвижил, би потъпкал на място нервно

или поне помахал с ръка да си даде въздух, но тя стоеше като войник на пост и не по-мръдваше. Само косата ѝ се възпротиви на жегата – един кичур се изплъзна и като ука-зателен знак се спусна до средата на гър-дите ѝ. Тя не го забеляза. Мислеше си, че отдавна не беше имала само един клиент, обикновено бяха големи групи или поне няколко човека.

Намести ръката си в горния ъгъл на раз-познаваемото „информационно, но и ре-кламно табло“, както го наричаше шефът ѝ. В ръцете си беше разпънала картон с над-пис Rentafriend.bg. Червени букви на бял фон, защото червеното беше цветът на па-рите, пак според шефа ѝ.

Не ѝ пукаше с какво се занимава, отдав-на беше престанала да се вглежда в егото си. Нищо не я интересуваше – нито как е облечена, нито какво яде, за да засити праз-ния си стомах, нито как изкарва парите си. Интересуваха я само парите. Тези малки нежни хартийки, които можеха да напеча-туват всичките ѝ надежди. Щастие. Нов жи-вот.

И тя продаваше. С охота продаваше

всичко от себе си, за да изкара повече. Ако можеше, щеше да се разкъса на парчета и да продава. Тя сама беше и кантара, и касапина в собствения си живот и продаваше на килограм.

Сутрин излизаше за работа и до обяд правеше това, което обича, преподаваше история в едно средно столично училище, следобяда идваха клиентите, които обслужваше внимателно и много вежливо, надянала маската на ведро настроение и изкуствени усмивки, а вечер се прибираще при Коко и отново вдигаше градус на настроението си, за да го поддържа в добро психическо състояние.

Зарей поглед в дърветата наоколо да попие хладнина от зелената свежест в короните им, плъзна се по клоните и удави погледа си в небето, толкова чисто, без нито едно облаче, свърна поглед отново на земята, в далечината се задаваха двама мъже, прелетя чайка, една кола спря, за да премине майка с количка. Чайка ли? В София? Проследи я с поглед. Изгуби я. Мъжете вървяха срещу нея. Единият

беше с една глава по-висок от другия, само това се виждаше на първо време. Тъмно-кестеняв, с малко по-дълга от обичайното коса, и мургав, чернокос. Високият беше облечен в сини дънки и бяла риза, на която беше навил ръкавите почти до лактите, другият беше с костюм и носеше сакото си през рамо. Продължаваха да вървят точно срещу нея. Когато приближиха съвсем, тя се учуди, поогледа се около себе си, но не видя никого, явно идваха при нея.

– Здравейте, вие трябва да сте Мая? – усмихнато подаде ръка по-ниският и се представи, беше Иво. – Ужасно горещ ден, не мислите ли? Още щом слязохме от колата и горещината ни удари като ударна вълна. А в колата беше толкова приятно, ето на, дори забравих да си оставя сакото. Как сте? Това е моят приятел Алекс.

Приятелят не подаде ръка, само леко кимна. Мая го мерна бегло и извърна поглед. Той гледаше право в нея. Присъствието му я смути веднага, без да може да си обясни защо. Може би защото беше красавец или изглеждаше надменно, извисяваше над нея, мълчеше и гледаше преценяващо.

– Надявам се, че нямате нищо против да сме трима? Един е воевода, двама са чета, трима са чета с предател – продължи Иво. Последва смях само от негова страна. Мая спря погледа си върху него, където беше безопасно. Беше около 30-35-годишен, с тъмни леко сведени надолу в краищата очи. Имаше добродушна усмивка, приличаше на човек, на когото може да се има доверие и може да ти продаде от скъпа кола до прах за пране. Изглеждаше искрен и безобиден, представител на мъжете, които веднага могат да попаднат в графата приятел и никога любовник, и не защото не бяха чаровни, приятни или интелигентни, а защото не оставяха нищо на въображението.

– Знам, знам какво ще кажете, че за групи цената е различна – усмихна се довошно, все едно е познал отговора на въпрос от „Стани богат“. – Нали? – всъщност не беше въпрос, защото продължи. – Но аз ще ви платя допълнително, като за група!

Мая сгъна картоната на три прилежни

части, за да го прибере в чантата си и отместа поглед от нереализирания се комик, за да огледа смело другия мъж, но срещна погледа му отново – не се бе помръднал от нея и на милиметър. И тъй като или трябваше да го гледа нагло право в очите, или да отсъпи, тя избра второто. Прехвърли се отново на бъривия.

– И тук ви хванах – ухили се отново Иво, – знам, че ще ми кажете, че се плаща само през сайта – заключи победоносно той.

– Вие така добре знаете всичко, че вече се притесних да не ми вземете работата! – вметна с лека усмивка Мая, а Иво се разсмя пресилено на коментара ѝ.

– Аз да ви я взема? Няма такава опасност, Мая, нека да преминем на ти, аз съм приятел на шефа ти, имаме общ бизнес, ако ме разбираш – подчерта провлачено. – Всъщност той ни каза, че си един от най-добрите му служители.

– Проверявате ли ме? – тя се опита да прозвучи спокойно и стрелна отново с поглед мълчаливия, решена на всичко този път да го задържи малко по-дълго, но по изражението му видя, че цялата ситуация

беше започнала да го забавлява. Не знаеше как да реагира. Този непознат човек я караше да се чувства неловко, като глупачка, излязла в жегата с дъждобран. И то без да е проронил и дума.

– Не, не, ни най-малко – заобяснява се Иво. – Това е приятелят ми Александър, той не е бил в България от години – и сигурно е ням, добави на ум Мая – Но и да беше, съм сигурен, че всичко, което ще му кажете днес, даже ви гарантирам, му е безизвестно.

– Но както разбрахме, не и на вас – добави Мая като човек, на когото очевидно търпението му се изчерпва. И двамата с Иво се стреснаха от звука, който издаде Алекс, и се извърнаха към него. Това за смях ли трябваше да мине, помисли си Мая. Той продължаваше да не отмества поглед от нея, когато изведнъж гласът му се разля на чист български:

– Продължавайте си – Мая си помисли, че може би той беше режисирал тази сцена, а тя беше пионка, която кимаше разводушно след всеки негов жест. Сто-

еше срещу нея, гледаше я втренчено и излъчваше спокойствие, което можеше единствено да те изнерви.

– Няма какво да продължаваме – окопити се Иво. – Започваме ли Мая или не? – явно и неговото търпение се беше изчерпало. Тръгнаха заедно в поход към прохладата на зелените дървета. По пътя Мая научи, че Александър тъкмо е пристигнал в България, а неговият приятел го е взел от летището. Иво се занимаваше с бизнес с имоти и още няколко неща, които ѝ убягнаха, понеже усещаше втренчения в себе си поглед на другия. Искаше ѝ се да се измъкне по-бързо от тази ситуация. Чувстваше се некомфортно, неестествено, в опасност, колкото и налудничаво да ѝ звучеше.

– Избрали сте си смесена програма? – каза Мая. В стомаха ѝ се затегна възел от притеснение. Ако единият действаше като диазепам, то присъствието на другият дращеше толкова остро сетивата ѝ, че се учуди как може цялото ѝ същество да реагира толкова първосигнално на един непознат.

– Да – отговори малко по-обнадежден Иво.

– Както вече знаете, политиката на сайта ни е да запазим приятелската атмосфера и непринудените разговори, като същевременно аз ще се постарая да ви бъда максимално полезна с информацията, с която разполагам. Аз съм ваш приятел, а не ваш гид. Няма да ви изнасям беседи по история, нито ще ви отегчавам с дълги монолози, да ви изреждам цифри и години, които няма да запомните. Тук сме, за да се забавляваме като стари приятели, които не са се виждали отдавна. Моята задача е да поддържахме непринуден разговор за каквото пожелаете, да посетим актуалните събития, които ви интересуват, да ви покажа най-интересните места, барове, ресторанти, клубове, магазинчета, като по пътя ви разказвам за всяка стара сграда, всяка тухла и паве с история. Ако желаете, разбира се. Можем да говорим за каквото решите.

Тя замълча и се усмихна широко за първи път. Усмивката ѝ му хареса. Правеше лицето ѝ коренно различно, сякаш не беше един и същи човек. Очите ѝ също се

усмихваха, бяха на границата между зелено и синьо, но без да я прекрачват, светеха като скъпоценни камъни на лицето ѝ. Плътна поглед надолу по нежната бяла шия и деколтето, а след това по къдричките на бледожълтата риза, прилежно събрани с малки перлени копчета, които скриваха естественото продължение на обстойния му обход. Кичур от косата ѝ привлече погледа му и проследявайки го се върна отново на лицето ѝ. Имаше високо чело, прав нос, подчертани скули и доста сочни устни. Всичко по отделно изглеждаше почти съвършено, в общата картина обаче тя не беше спираща дъха красавица, но беше хубава, определено хубава. Хареса гласа ѝ. Можеше да определи какво я мъчи само по тембъра му. Беше притеснена. В миговете, в които се осмеляваше да погледне към него като уплашено зайче, изправяше уши, все едно си вярваше колко е самонадеяна, но щом срещнеше погледа му, бързо се свиваше на кълбо. Това го развесели. Би се обзаложил на секундата какво си мисли тя точно сега. Потисна една усмивка. Не беше очаквал в

България така да му хареса, и то от самото начало. Усети, че май са се умълчали – тя гледаше изпитателно. Затова той се обърна към Иво с жест няма ли да наруши мълчанието:

– Предполагам ще започнем с нещо за храм-паметника „Александър Невски“? – подаде веднага Иво, разбрал красноречивия поглед на Алекс.

– Не, отиваме да пием бира – усмихна се и тръгна, те я последваха. По пътя им разказа набързо за интересните места, през които минават, но без да се впуска в подробности. Щом стигнаха бирарията и се настаниха под най-дебелата сянка, Мая се усмихна и каза:

– Това е най-старата бирария в идеалния център на София. Основана е през 1910 г. от братя Прошек. Бирата се прави на място по специална технология за създаване на мехурчета с математическа точност. Собствениците казват, че знаят точно колко мехурчета има във всяка чаша – Мая се усмихна многозначително, мълчаливият беше присвил очи, Иво

се оглеждаше за сервитьорката. – Шегувам се, отвориха я миналата година, но бирата е добра, не математически, но добра – избъбри разочаровано под носа си, а после леко повиши тон:

– Та, момчета, от какво се интересувате? Театър, музика, култура, гурме, забавления...

– От забавления, да, забавления – изстреля Иво, без да изчака тя да довърши. – Мая отправи въпросителен поглед към мълчаливия, който съвсем лежерно се облегна назад и лениво каза:

– Каквото прецените.

Заклучи, че изглежда някак опасно хубав, дори нереално, толкова, че всеки момент красивата му маска ще се разтече като нескопосан макиаж и отдолу ще се покаже някакъв урод. Поне тя успя да се вземе в ръце. Вече беше по-спокойна, надянала своята собствена маска. Тъкмо щеше да продължи и пое дълбоко въздух, но се наложи да го издиша безмълвно, когато той добави:

– Но не съм съгласен за едно нещо с вас – за първи път успя да задържи погле-

да си върху него, любопитството убиваше всякакви страхове. Погледна го въпросително и той продължи: – Ние не сме приятели, затова мисля, че не е удачно да използвате тази дума.

– Вие двамата ли не сте? – повдигна вежди, за да наподобява учудено изражение. Той се усмихна, сложи ръцете си на масата и се наведе леко към нея. Светлокафявите му леко дръпнати очи я пронизаха.

– Аз и вие не сме.

– Господин...

– Просто Алекс.

– Добре, Алекс, самата идея на сайта...

– Знам каква е идеята на сайта, просто мисля, че думата приятел е използвана неуместно – завъртя главата си леко на една страна и се усмихна едва. Приличаше ѝ на мъжете, които ненавиждаше – женкари, които си мислят, че с агресивното си поведение могат да впечатлят всяка жена.

– Защо мислите така? – попита Мая.

– Трябва ли да ви обяснявам? Какви

приятели сме ние с вас, след като не се познаваме?

– Ще се залъгваме два часа, че сме приятели и се познаваме – изстреля необмислено тя.

– Ще се залъгваме значи – повтори бавно той, сякаш го осмисляше, и отново се облегна назад. – И защо да го правим?

– Това е смисълът на срещата ни, да си вземете приятел под наем – опита се да смотолени нещо тя.

– Да видим дали съм разбрал. Смисълът на срещата ни е да ни гледате подозрително, да се усмихвате насила, да ни забие в първата кръчма, да твърдите през цялото време, че сме много добри приятели и накрая да ни оберете парите. Така ли е? – тя му се усмихна широко и отговори:

– Не е ли именно това същността на приятелството? – Иво се засмя и се намеси:

– Алекс, остави момичето да си кара по програмата.

– Всъщност няма програма, това, което ще се случи с вас, няма да се повтори с никого другото, просто защото всеки път е различно – отговори Мая.

– Звучи обещаващо – вметна Иво, но Мая не го удостои с отговор, беше напрегната да отговори подобаващо на провокациите на Алекс.

– Смисълът да се престорим, че съм ви приятел, е, че можете да се отпуснете, да говорите за каквото пожелаете, да не очаквате някакво предварително начертано развитие на събитията, просто защото ще ги създаваме заедно на момента – продължи словесната им престрелка тя. Алекс забеляза, че цветът на очите ѝ се променя – става ту по-наситено зелен, ту син.

– Дайте ми пример за преструването, за да си го представя по-реално? – предложи той и ако не беше тази негова хитра усмивка, щеше да мине за обикновен въпрос. Мая усети накъде бие и заблъска шеметно мислите си, но без резултат, наложи се да импровизира. Отвори уста, за да каже нещо, но той я изпревари.

– А, да, сетих се, като да отидеш на проститутка и да се преструваш, че ти е гадже, нали? – устните му се изкривиха лукаво, повдигна леко вежди и зачака отговора ѝ.

– Или пък като да отидеш на проститутка, защото никой не иска да го прави с теб безплатно – отговори тя с малко повече чувство отколкото ѝ се искаше.

– Ей, хора, по-полека – засмя се насила Иво, но го прекъсна сервитьорката с бирите.

– Тази бира е много добра – провикна се Иво, за да смени темата, но Алекс върна своята, под предтекст, че не я е поръчвал.

– Не бих ви довела на случайно място – отговори му Мая и продължи. – Бирариите в София започват да се откриват почти веднага след освобождението. Първоначално не предлагали храна, а само и единствено бира, глъчка, забавление и разнообразие от хора. На бара, тогава тезгях, стоял авторитетен мъж и наливал бира, която идвала по тръби от мазето. Теглела се с ръчна помпа от бурета, а яки мъжаги въртели по цяла нощ колелото на помпата. Биографът на стара София пише, че някои бирарии продавали по 700 литра пиво на вечер. Разбира се и тук имало класово деление, принуждавали бедните да си тръгват рано, за да могат

да отидат на работа на другия ден, а богатите оставали да пият, колкото поискат.

– Чудя се дали и дамите са се наслаждавали така на бирата си, както вие в момента? – Алекс ѝ отправи толкова естествено предизвикателен поглед, сякаш го направи без да пожертва нито един мускул и в същото време излъчваше такава настойчивост, все едно е надвиснал над нея като орел. Тя се усмихна. Опита се да бъде непринудено, но така и не разбра дали го докара.

– Бирария „Александър Батенберг“, създадена през 1904 г. и кръстена така, защото мощите на княза лежали в рондлата „Свети Георги“ в съседство. Изискан интериор, мека като кадифе бира, смях, наздравници, подрънкване на чаши, неспирен шум от разговори, оживление, музика ли дочувам – направи сериозна гримаса, а след това лицето ѝ светна от оживление – зад пианото Панайот Пипков... „Върви народе възродени“... по масите виждам познати лица: Димчо Дебелянов, Константин Константинов, Георги

Райчев, а ето я и нея – възкликна Мая с благоговение – самата Елисавета Багряна – отпива от халбата си и става: Как ще спреш ти мене – волната, скитницата, непокорната – родната сестра на вятъра, на водата и на виното, за която е примамица непостижното, просторното, дето все сънува пътища – недостигнати, неминати, мене как ще спреш?" – на последната строфа погледна Алекс в очите, а после бавно отпи от бирата си.

– Много интересно Мая и така го презе, че настръгнах. Алекс, какво ще кажеш? – но Алекс не отговори, само се усмихна съвсем леко, сякаш току-що е научил някаква много приятна новина, а после лицето му отново стана неразгадаемо, изпиваше я с очи.

Мая продължи да разказва за живота в столицата в началото на миналия век. Разговорът се мъчеше да потръгне. Говореха само тя и Иво. Очевидно Алекс беше предателят в четата. По едно време тя извиси глас с една октава по-високо:

– И така, какво ви се прави? Можем да пообиколим наоколо и да ви разкажа

за старите сгради на града, уверявам ви, че ще чуете интересни истории. Ако сте гладни и искате да хапнете на крак, ще ви покажа гурмето на стрийтфууда, а ако искате нещо по-така, можем да отидем на две места без резервация. Днес е последният ден от седмица на коктейлите в любимия бар на всички английски туристи, също така в момента започва литературен пърформанс на артисти от шест държави пред Народния – тя изреди още куп събития и възможности да се позабавляват, въпреки че ако можеше, би си тръгнала на часа.

– Предполага се, че щом сме приятели, ти знаеш много добре какво би ни харесало – вметна между думите ѝ Алекс.

– Алекс, защо пришпорваш така момичето? – обади се Иво.

– Нека нашата приятелка да ни изненада – подхвърли ѝ Алекс без усмивка, но очите му се смееха. Тя не му обърна внимание, посегна към чашата, но видя, че няма нищо. Защо си поръча малка бира? Отчаяно искаше да види колко е часа, но

знаеше, че той само това чака, за да я уязви още повече, и не го направи.

– А можем да си останем тук и да си говорим за нещата от живота – каза тя с равен тон. Иво веднага се съгласи, истината беше, че в тази жега изобщо не му се разхождаше. Инициира тази среща, защото си мислеше, че ще бъде забавно. Вальо му наду главата как сайтът му жъне небивал успех, хората чакат с дни за добрите му гидове. След като Иво мигаше срещу него присмехулно, той взе нещата в свои ръце и го прати при Мая. Иво погледна към мъжа до себе си, който бавно отпиваше от содата си с лимон и се зачуди защо изобщо го взе. Трябваше да дойде сам, но Алекс тъкмо пристигаше от Америка, щеше да го поразсее, освен това си помисли, че двамата щяха да се подиграват на бизнеса на Вальо. Алекс обаче както винаги прецака всичко, момичето очевидно беше напрегнато.

– Забавно ли ти е да бъдеш с непознати? – попита Иво.

– Следвам максимата „Отнасяй се с всеки човек, сякаш е твой стар приятел, дори

това да е първата ти среща с него". Иначе е просто работа като всяка друга.

– Значи го правиш за пари?

– И за пари, да, може да се каже, въпреки че те не са най-важното – поздравя се наум за хладокръвния отговор, та тя мислеше само за пари, да не би този тук да очакваше, че си умира от желание да седи с такива като него и да се прави, че ѝ е приятно.

– Харесва ми да срещам непознати, не ме е страх да им подам ръка първа. Разказвам им за неща, които няма да видят в пътеводителя или ако са местни – за места през които минават всеки ден, а не знаят нищо за тях. Освен това ми е интересно за какво ме наемат, как хората разбират приятелството, всеки път е различно. Наемали са ме за кино, за театър, за придружител на сватба. Веднъж един мъж на средна възраст поиска да седнем на една пейка в парка и да помълчим. Беше приятно, даже много приятно – продължи по план и се усмихна.

– И все пак признай, че цялата тази

работа е много странна? – продължи да любопитства Иво.

– Така е, кажи ми едно хубаво нещо, което да не е странно? – Изражението ѝ стана сериозно. – Огледай се, всичко е пари, представяш ли си докъде го докарахме, че вече трябва да плащаме за нещо толкова човешко като приятелството? Това, с което се занимавам, е материалното измерение на приятелството в целия му блясък. Хората са самотни, отчуждават се все повече, имат нужда да поговорят с някого, да излязат, да се поразходят, да хапнат, да се отпуснат. Имат нужда да бъдат с друг човек. Истински човек, не виртуален. Такъв, който не ги съди, не им досажда с проблемите си, не ги пита за техните и не задълбава в недостатъците им. А аз съм мечтаният приятел: никога няма да ти откаже да излезе с теб, винаги е в добро настроение, изслушва те, потупва те по рамото, не ти дава ненужни съвети, не иска нищо от теб, не изисква, не те прецаква, не те предава, не лъже, не ти завижда. Дава ти единствено и само приятно прекарани няколко часа, за да презаредиш и да се върнеш обратно в реалността.

– Има смисъл в това, което каза. Може би ти си много полезна дори, нещо като работа в полза на обществото – отговори замислено Иво.

– Благодаря за комплимента – двамата се погледнаха и се усмигнаха. Мая видимо беше вече по-отпусната, а Иво установи, че компанията ѝ му е приятна. Беше толкова лъчезарна и така чаровна. Вече знаеше за кого се редят клиентите на Вальо на опашка. И двамата щяха да се насладят много повече на тази среща, но усещането, че Алекс ще ги прекъсне всеки момент, не ги оставяше да се отпуснат напълно. А той седеше малко встрани и наблюдаваше проницателно с каменно лице като недоволен режисьор, готов да избухне на секундата, че сцената не става.

– Защо според теб е така? Искам да кажа, мислиш ли, че технологиите са виновни? Всеки си стои вкъщи пред компютъра, цъка си във фейсбук и общува със стотици хора, но всъщност... – Иво замълча, за миг, за да намери подходящата дума.

– Именно. Имаш толкова много вир-

туални приятели, които не те разпознават на улицата. Освен това вкъщи пред компютъра е едно, а навън съвсем друго. Ти си друг, отношението ти е друго, притеснението, страховете, предизвикателството да си част от нещо реално, което се случва тук и сега...

– Имаш ли си приятел, Мая? – попита Иво и отпи от бирата си, тя се учуди от този неочакван завой в разговора, но не го показва, беше обиграна за всякакви ситуации, толкова много пъти беше добър приятел на някой непознат.

– Не обсъждам лични въпроси, свързани с мен – усмихна се тя, – но ти можеш да ми кажеш имаш ли си?

– О, дълга история, имаше една жена, с която всъщност скъсахме преди няколко месеца. Разбираш ли, тя има дете, момче, на 6-7 години, не знам точно, което ми напомня страшно много за бившия й, аз го познавам, много противен тип. Искях да бъда с нея, но не мога да трая детето, разбираш ли, всичко в него ми напомня за баща му, просто е по-силно от мен, иначе с нея се обича-

хме, но детето... – Мая направи усилие да не извърти очи, вместо това стисна зъби, този ден нямаше свършване. – Бившият ѝ е голяма клечка, беше наел детективи да ни следят...

– И така – прекъсна го Алекс. Слава Богу, помисли си Мая и закова поглед във втория дразнител. – Ще се наложи да те прекъсна, приятелче – погледна я с насмешка на последната дума – защото търпението ми се изчерпва. Мая, би ли ми дала телефона си и да приключваме това фиаско за днес!

Тя беше шокирана. Не реагира веднага, а го гледаше с широко отворени очи:

– Телефонът ми ли?

– Да, искам да ти се обадя и да се видим отново. Без опашка – и потупа Иво по рамото.

– Е, браво, няма що – каза Иво и вишна сметката.

– Нека аз да ви почерпя, за да се реланширам за по-краткото време... – включи се вече малко по-окопитено Мая и зарови за портмонето си. В мига, в който

сервитьорката дойде, Алекс ѝ мушна ловко банкнота в ръката, после я накара да се наведе, прошепна ѝ нещо в ухото и тя се разсмя много съблазнително, обърна се да си тръгва, но той я хвана за ръката, привлече я отново и ѝ прошепна още нещо, тя се разтреесе от смях. После я пусна да си ходи и се обърна към Мая.

– Няма нужда да ми го пишеш, просто го кажи, ще го запомня, имам много добра памет – ухили ѝ се нахално, приличаше на хищник, готов за вечеря.

– Нямам намерение да ти го шифровам дори с морзовата азбука! – Мая стана рязко, извини се, пожела им всичко хубаво и си тръгна. По гърба ѝ запълзяха два погледа, коренно различни в мислите и намеренията си.